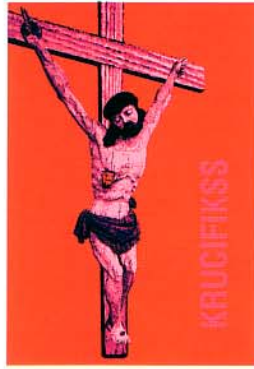

ja mākslinieku darbnīcīņas un nelielas galerijas te būtu desmitiem reižu vairāk. Lai pu ielas "Stikla galerijā" meitenes veido rotas, Goča savā studijā slīpē bronzas figūriņas, cits kaut ko zīmē, cits – veido, un nevienam nav garlaicīgi. Tas nav daudz prasīts, ne arī tik sarežģīti īstenojams, piemēram, varētu noteikt "īres griestus" vai rast citu risinājumu, taču – Vecrīga ir tukša! Es tiešām vēlos, lai Rīga būtu nice place, bet bieži apzinos, ka tas tā nav.

Anda Boluža: Vai nav grūti strādāt šādos apstākļos?

Zane Ernštreite: Viena lieta ir tas, ko es redzu, un tā ir dzīves realitāte, otra – tas, kam es ticu, un tas ir mans ideālistiskais skatījums. Būtu muļķīgi lietu dizainā mēģināt paust šo tukšuma sajūtu... Rīga ir potenciāli jauka vieta, un mēs pūlamies to uzsvērt, lai gan šobrīd stāsts, ko cilvēki aizved sev līdzi, diemžēl nav jauks. Mēs vēlētos, lai tas būtu citāds, lai cilvēki, raksturojot Rīgu, teiktu šo elementāro un vienlaikus daudzietilpīgo vārdu – so nice²! Esam domājuši par sociāla rakstura kartiņu sēriju, un esam radījuši "krīzes kreklu", uz kura redzama aizlidojoša Brīvības

Sabiedrība Latvijā ir ļoti nehomogēna, un šī kultūras daudzveidība, kas veidojusies gadsimtu gadsimtiem, būtu jāizmanto kā priekšrocība, nevis par varītēm jāmēģina izspiest kaut kādu absolūto latvietību. (Zane Ernštreite)

Esam izveidojuši kartītes, uz kurām parādīti visu trīs vietējo valodu alfabēti – lībiešu, latviešu, latgaļu. Daudziem šis fakts ir jaunums, taču brīdī, kad vēlies Latviju vizualizēt, sāk domāt par atšķirībām, kas iezīmē latviešu identitāti. (Zane Ernštreite)

Ne visiem patīk mani zīmējumi, taču es uzskatu, ka simboli nav liekami uz pjeDESTāla un tiem nevajadzētu iet garām ar noliektu galvu, svētsvinīgi klanoties. (Zane Ernštreite)

